

Три мађарске асоцијације повезане са Демократским савезом Мађара у Румунији обратиле су се ОУН са извештајем у којем су окривиле власти Букурешта за кршење права мађарске мањине, и тражиле да се регионима Румуније у којима компактно живи мађарска мањина да посебан статус - фактички, територијалну аутономију. „Милион и по румунских Мађара не жели да одустане од свог националног идентитета и од отаџбине” - говори се у извештају. Тему наставља Петар Искендеров.

Проблем мађарске мањине у Румунији није нов. Он је започео још са распадом Аустро-Угарске. Њен пораз у првом светском рату је довео до радикалног прекрајања европских граница. Сходно потписаном Тријанонском мировном споразуму 1920. године, становништво Мађарске се смањило са 21 милион на нешто мање од 8 милиона људи. Већина Мађара - више од милион и по - од тада живи у Румунији, која је добила земље Трансилваније, и на те Мађаре се врши притисак од стране власти. Нису случајно демонстрације против дугогодишњег диктатора Чаушескуа почеле 1989. године управо у Темишвару. Тако да овај демарш мађарске асоцијације Румуније није ништа ново, већ сведочанство нерешених историјских проблема.

Ипак у овом проблему постоји још један фактор важан за целу Европу. Мађарска и Румунија су чланице ЕУ и НАТО-а - две организације које прихватају бољевице неспоразуме у својим редовима. А ствар се не завршава мађарско-румунским неспоразумом. Са сличним проблемима су суочени Мађари у Словачкој и Словаци у Мађарској. Проблем Баска не само да ремети стабилност у Шпанији већ и компликује њене односе са Француском - која и сама има сепаратистички расположену Корзику. У суседној Италији у састав владе већ традиционално улазе представници Лиге за Север, који не крију своје намере да одвоје регионе на северу Италије под заставом такозване „Републике Паданије”. А у још једној суседној земљи Француске - Белгији - противречности између Фландрије и Валоније не дају од јуна да се створи влада.

Ако се вратимо поново у југо-источну Европу, наћи ћемо још замршенији чвор - кипарски. Република Кипар је постала члан ЕУ као једна целина, али на својој територији има самопроглашену Турску Републику Северног Кипра, коју је признала за државу земља

НАТО-а - Турска. Зашто ширење НАТО и ЕУ не само да није стабилизовало ситуацију на континенту - о чему су изјављивали лидери обе организације - већ није могло ни да спречи раст сепаратизма? Чини се да су један од разлога „двоструки стандарди“ Запада, који се само на речима брине о стабилности Европе, а у ствари распирује ватру сепаратизма и екстремизма. Главно жариште тога је Косово - рекао је у интервјуу за Глас Русије експерт Института славистике РАН Александар Карасјов:

Међународна заједница је сада дужна да покуша да нађе решење које би задовољило све заинтересоване стране у сличним конфликтима. Али решити тај задатак је за сада тешко, јер дугогодишња подршка Запада албанским сепаратистима на Косову, па и последња одлука Међународног суда правде ОУН - који је фактички признао једностране кораке - већ су довели до раста сепаратизма у целој Европи. Русија је још од времена распада Југославије позивала ОУН, ОЕБС и друге међународне институције да се израде јединствена правила за националне мањине. Ипак, запад је почео да делује са позиције „политичке сврсисходности“ - делећи сепаратисте на добре и лоше. Треба ли се онда чудити, што националне мањине све гласније говоре о својим историјским правима и журе да понове косовски сценарио?

Ова опасна тенденција се не завршава у Европи. Канадски Квебек је пун одлучности да крене путем Косова. Тајван неколико деценија не да мира Пекингу, што ствара нестабилност у целом азијско-тихоокеанском региону. И међународна заједница не зна како да изађе из те ситуације, која се директно тиче интереса САД, Кине и других утицајних светских играча.

(Глас Русије)